

Marek Petruš (1975) – náročný život na futbalových tekutých pieskoch

V októbri minulého roka oslávil Marek Petruš (narodený 5. októbra 1975 v Prešove) okrúhle životné jubileum – päťdesiatku. Dosiahol vek hodný prvej priebežnej bilancie jeho doterajšieho profesijného života. Od mladosti po súčasnosť doslova zasväteného futbalu, keďže práve ten bol a stále je trvalou súčasťou jeho bytia. Spočiatku v pozícii futbalového hráča jednotlivých mládežníckych kategórií – žiakov a dorastencov, potom aj kategórie mužov. O čosi neskôr, po postupnom štúdiu a nadobúdaní jednotlivých stupňov trénerskej kvalifikácie (od najnižšej – C licencie po najvyššiu UEFA PRO licenciu) aj trénerom viacerých slovenských futbalových mužstiev.

Dávnejšie plánované stretnutie sa nám kvôli obojstrannej zaneprázdnenosti podarilo zrealizovať až po začiatku nového roka 2026; v príjemnom, no v čase nášho posedenia pomerne rušnom a hlučnom prostredí reštaurácie Steak House Preshow na šebastovsko – ľubotickom pomedzí. Obaja sme sa na stretnutie zodpovedne pripravili, preto náš informačne neobyčajne nasýtený rozhovor prebiehal plynulo, takpovediac hladko – obrátko. Marek, vďaka dobre fungujúcej pamäti, ktorú, ako pripomenul, kedysi oceňovali aj jeho niekdajší spoluhráči (i keď podotkol, že už to nie je čo bývalo), uvádzal postupne množstvo faktov, udalostí a mená futbalových osobností zo svojej hráčskej a trénerskej kariéry. Niektoré mi boli známe, iné menej alebo celkom neznáme, pretože boli z obdobia môjho viacročného pracovného pôsobenia na univerzitách v zahraničí. V tom čase som futbalové dianie na Slovensku systematicky nesledoval. S o to väčším záujmom som si vypočul a zaznamenal mnohé zaujímavé informácie z Markovho futbalového (hráčskeho a trénerského) života; neobyčajne pestrého, no kolísavého, neistého, naplneného slasťami i strasťami, jednoducho života na pohyblivých či tekutých pieskoch. Viaceré ním uvedené udalosti a priblížené osobnosti mi pomohli zaplniť niektoré moje takpovediac biele miesta v slovenskom futbale z prelomu druhého a tretieho tisícročia.

Marek Petruš
v mladších rokoch.
Fotoarchív Marka Petruša

Z výpočtu postupne uvádzaných futbalových úspechov, ktoré dosiahol ako hráč mládežníckych kategórií a kategórie dospelých (mužov), ale aj ako tréner oboch spomenutých kategórií, je zrejmé, že Marek Petruš nimi prekročil nielen rámec miestnej komunity, ale aj regiónu. Preto nesporne patrí medzi futbalové osobnosti, ktorého futbalové aktivity by mali poznať nielen miestni futbaloví priaznivci a stáli pozorovatelia futbalového diania, ale aj širšia šebastovská verejnosť. Prispieť k tomu by mal aj tento príspevok pre čitateľov nášho periodika.

Futbalový tréner
Marek Petruš.
Fotoarchív M. Petruša

Marek Petruš sa venoval futbalu v skutku oddane, naplno a cieľavedomo od chlapčenských liet. Najprv iba v spoločnosti o dva roky staršieho brata Róberta a chlapcov z okolia Námestia 1. mája v Prešove, kde štvorčlenná rodina Petrušovcov vtedy žila. Podobne ako mnohí chlapci v čase pomaly sa končiacej éry socializmu aj bratia Petrušovci, ako spomína Marek, hodili po skončení vyučovania aktovky do kúta a väčšinu popoludnia trávili s kamarátmi pri futbale. Tu sa aj Marek priučal základom futbalového umenia (žonglovaniu s loptou, hlavičkovaniu, kľúčkovaniu, klamaniu súpera telom a podobne) a išlo mu to, rovnako ako jeho staršiemu bratovi, naozaj veľmi dobre. Dokonca tak, že si futbalové kvality oboch chlapcov náhodne všimol aj vtedajší tréner fintických žiakov, ktorý Petrušovcom ponúkol možnosť hrať v žiackom mužstve Fintíc. Brat Róbert v tom čase vraj dával prednosť hokeju pred futbalom, preto ponuku neprijal. U Mareka bol futbal na prvom mieste, chopil sa príležitosti a stal sa hráčom žiackeho mužstva Fintíc, v ktorom však pobudol relatívne krátko – tri či štyri mesiace.

O cieľavedomej ceste za Markovým futbalovým snom (najskôr hráčskym, neskôr trénerským), ktorá sa vinie od jeho chlapčenských rokov do dospelosti, svedčí návšteva základných škôl so športovými (futbalovými) triedami navštevovanými v čase povinnej školskej dochádzky. Po absolvovaní 1. až 4. ročníka v Základnej škole na Kúpeľnej ulici v Prešove prestúpil po úspešnom výbere do žiackeho mužstva Tatrana Prešov do Základnej školy (s futbalovou triedou) na Mudroňovej ulici v Prešove, kde navštevoval 5. až 7. ročník. Po jej zrušení a nahradení Osobitnou školou ukončil 8. ročník základného štúdia v Základnej škole (s futbalovou triedou) na ulici Mirka Nešpora. Po završení základného štúdia úspešne absolvoval štvorročné stredoškolské štúdium v Strednej priemyselnej škole strojníckej v Prešove. Vďaka návšteve základných škôl so špeciálnou športovou triedou pre žiakov, z ktorých mali vyrásť adepti niektorej z dvoch najrozšírenejších športových hier (futbal, hokej), mohol sa Marek učiť futbalovej abecede pod vedením skutočných odborníkov – učiteľov telocviku, ktorí sami futbal hrali, ovládali futbalové umenie a dokázali ho teoreticky i prakticky sprostredkovať svojim zverencom. Marek si aj po rokoch rád spomína napríklad na Miroslava Sabola (neskôr pôsobil aj ako tréner A mužstva v TJ Slovan Nižná Šebastová) či Mariána Barteka (hrával aj za A mužstvo Tatrana Prešov).

Veľkú zásluhu na jeho a bratovom vrelom vzťahu k športu a ich aktívnom športovaní mal v detstve najmä otec, ktorý chlapcov brával na všetky športové podujatia; povzbudzoval ich pri športovom napredovaní a ak bolo treba, neraz aj radil ako ďalej. Zrejme vedel, že talent na niečo nestačí iba mať, ale že ho treba aj rozvíjať, ak chce jedinec v danej oblasti vyniknúť; v prvom rade vlastným pričinením, ale okrem neho aj pod kvalitným odborným vedením.

Po krátkom fintickom futbalovom intermezze rozhodol sa preto Marek aj na otcovo odporúčanie zúčastniť sa v 5. ročníku ZŠ výberu do žiackeho futbalového mužstva Tatranu Prešov. Úspešne ho absolvoval a stal sa futbalistom športovej triedy v rámci vysnívaného prešovského futbalového klubu.

Marek Petruš (v podrepe 5. zľava) v úspešnom mužstve mladšieho dorastu 1. FC Tatranu Prešov. Fotoarchív Marka Petruša

Bol to oficiálny začiatok jeho budúcej hráčskej futbalovej kariéry. V kategórii mladších žiakov (U 12) Tatranu, v ktorej začínal, hrali v pravidelnom týždňovom futbalovom cykle v rámci súťaže futbalových klubov hráči od dvanástich do štrnástich rokov. Účastníkmi danej súťaže (2. – 3. ligy) boli napríklad aj tímy mladších žiakov Nižnej Šebastovej, Tulčíka či Solivaru. Zatiaľ čo v prešovskom tíme (z futbalovej triedy) hrali jedenásť až dvanásťroční chlapci, ich súpermi z iných klubov súťaže boli starší chlapci vo veku trinásť a štrnásť rokov. Vďaka systematicky a odborne vedeným tréningom kvalitných trénerov Jozefa Fabiána, Tibora Sabola st. či Jozefa Olejníka sa prešovské školské futbalové nádeje herným prejavom nielenže vyrovnali svojim vekovo starším súperom, ale často ich aj prevýšili.

V rámci racionalizácie chodili žiaci ôsmeho ročníka Základnej školy na ulici Mirka Nešpora v Prešove na zápasy celoslovenskej žiackej ligy ako dvojička s mladšími dorastencami Tatranu Prešov. Najprv hrali zápas žiaci a po nich dorastenci. Mužstvo žiakov, v ktorom hral aj Marek Petruš, dosahovalo výborné výsledky v rámci Slovenska. Viacerí jeho spolužiaci z futbalovej triedy boli vskutku talentovaní futbalisti. Napríklad Marek Miščík, Mikuláš Dvorožňák, Marek Fabuľa, Martin Vasiľ, Juraj Sokol, Ondrej Desiatnik, Rastislav Džubinský a ďalší. Postupovali spolu s ním cez žiacke a dorastenecké kategórie a neskôr sa uplatnili aj vo futbalových mužstvách mužov.

Zatiaľ čo v kategórii U 12 (hráčov do 12 rokov) hrával Marek Petruš zväčša v stredovej formácii (v zálohe), postupne ho začali tréneri stavať na post stredného obrancu (stopéra). Keďže patril medzi obojnohých futbalistov (ovládal hru pravou aj ľavou nohou), uplatnil sa podľa potreby aj na poste pravého či ľavého obrancu. Vďaka nespornému talentu a zodpovednému prístupu k tréningom stal sa Marek po postupe k dorastencom prešovského Tatranu oporou zadných radov mužstva. Hrával stabilne na poste pravého obrancu. V tom čase sa v mužstve zišlo viacero skvelých futbalistov, takže prešovskí dorastenci patrili nielen medzi elitu v rámci slovenskej ligy, ale v čase existencie spoločného štátu aj česko – slovenskej ligy. Z obdobia pôsobenia v mužstve mladších dorastencov Tatranu Prešov má Marek v talóne dva tituly futbalových majstrov Slovenska a jeden titul majstrov Česko-slovenskej federatívnej republiky.

V roku 1992, keď už Petrušovci bývali na sídlisku Šváby vybudovanom na prešovsko-solivarskom pomedzí, postihla rodinu smutná udalosť – odchod otca do večnosti. Chlapci Róbert a Marek v ňom stratili nielen jedného z milovaných rodičov, ale aj zanieteneho športového priaznivca, radcu, motivátora a veľkého podporovateľa ich športových aktivít. Starostlivosť o dvoch synov tak padla na plecia ich starostlivej a láskavej mamy Hildy (rodenej Klimovičovej). Napriek neľahkým finančným podmienkam svoje poslanie zvládla a z oboch synov vychovala zodpovedných a životaschopných mužov.

Marek Petruš (siedmy v hornom rade) v dorasteneckom mužstve 1. FC Tatranu Prešov ocenenom titulom majstrov Česko – slovenskej federatívnej republiky. Fotoarchív Marka Petruša

Skvelé výkony talentovaného futbalového dorastenca Marka Petruša neunikli pozornosti vtedajšieho trénera prvotligistov Tatranu Prešov Igora Nováka, ktorý si ho už ako sedemnásťročného vybral v sezóne 1993/94 do prešovského futbalového A mužstva. Bol to začiatok Markovho pôsobenia vo vrcholovom futbale. Vo vtedajšom prvotligovom mužstve Tatranu zbieral Marek Petruš postupne nové a cenné skúsenosti sprostredkované staršími spoluhráčmi zo zadných radov (obrancov a brankárov). Patril k nim napríklad skvelý obranca Rudolf Matta (v sezóne 1985/86 dorastenecký majster Československa). Vždy mu ochotne poradil a Marek si s ním rozumel nielen herne, ale aj ľudsky. Rovnaké skúsenosti mal aj s o čosi staršími obrancami ako bol on, konkrétne s Vladimírom Zvarom, Richardom Hegerom či Mariánom Skalkom, ale aj s brankármi Petrom Jakubechom či Miroslavom Semanom.

Veľkými futbalovými vzormi mu v tom čase boli najmä skvelí futbalisti Dušan Titel zo Slovana Bratislava a Viliam Vidumský z Tatranu Prešov, obaja hrajúci aj v reprezentácii Slovenska. Stropkovský rodák pôsobil v Prešove v rokoch 1990 – 1994; v sezóne 1991/92 bol s Tatrantom víťazom Slovenského pohára a finalistom Československého pohára

(Tatran prehral v Trebišove so Spartou Praha 1 : 2). Marek sa s ním stretol v prešovskom mužstve iba nakrátko, lebo po skončení sezóny 1993/94 prestúpil do mužstva Boby (neskôr Zbrojovka) Brno.

V roku 1995, už ako člen prvoligového mužstva Tatrana Prešov, musel Marek nastúpiť do základnej vojenskej služby. Jeho novým futbalovým pôsobiskom sa stal vojenský futbalový klub Ozeta Dukla Trenčín. Bol to jeden z dvoch vtedajších vrcholových vojenských športových klubov na Slovensku; druhým bola Dukla Banská Bystrica. Pôvodne stanovený poldruharočný pobyt sa v priebehu Markovej povinnej vojenskej služby vlasti zmenil na jeden rok. V trenčianskom vojenskom druholigovom futbalovom mužstve s ambíciami postupu do prvej ligy pôsobilo v tom čase viacero veľmi dobrých mladých futbalistov z celého, no najviac zo západného Slovenska. Niektorí z nich hrali aj v mládežníckej reprezentácii Slovenskej republiky. Marek mnohých poznal z celoslovenskej mládežníckej súťaže. Spolu s nimi postupne získaval nové hráčske skúsenosti a ďalej rozvíjal svoje futbalové umenie.

Trojročná zmluva, ktorú Marek podpísal po nástupe do prvoligového Tatrana Prešov, mu po skončení vojenskej povinnosti zaručovala dvojročné futbalové pôsobenie v rodnom meste. Prvoligové mužstvo Tatrana v tom čase viedol tréner Anton Jánoš; v priebehu svojej aktívnej futbalovej kariéry skvelý brankár.

Po dvoch odohraných sezónach v prešovskom Tatrane naskytla sa Markovi Petrušovi v roku 1997 príležitosť hrať futbal v zahraničí. Po finálovom zápase Slovenského pohára medzi Tatranom Prešov a Slovanom Bratislava (Tatran prehral po predĺžení 0 : 1), ako si spomína, ho oponuke z Tel Avivu v Izraeli informoval vtedajší prezident klubu Vladimír Varga. Marek neváhal a ponuku hrať v mužstve z izraelskej futbalovej ligy prijal.

Po ročnom úspešnom pôsobení v nej však dostal ešte lukratívnejšiu ponuku z Turecka. Tamojší futbalový klub Karabuckspor bol nováčikom v najvyššej tureckej lige. Mala vyššiu úroveň ako izraelská, preto sa pre ňu Marek rozhodol. Klub chcel uspieť v boji o záchranu, preto sa usiloval získať futbalové posily zo zahraničia. Marek nastúpil v 5. či 6. kole rozbehnutej súťaže a v tureckom mužstve odohral žiaľ iba jediný zápas; zhodou okolností s iným tureckým mužstvom – Ankaragucu, ktoré vtedy viedol slovenský tréner Karol Pecze. Po reprezentačnej prestávke prevzal totiž vedenie Markovho mužstva nový turecký tréner, ktorý uprednostňoval domácich hráčov; dvanásť legionárov muselo z mužstva odísť. Bol medzi nimi aj Marek, hoci mal s mužstvom podpísaný trištvrtročný kontrakt. Až do konca sezóny v máji musel nútene oddychovať. Po jej skončení sa stal voľným hráčom, po ktorom mohli siahnuť iné futbalové kluby bez platenia vysokého odstupného, ktoré zaňho žiadal turecký klub.

Marek Petruš v pozícii obrancu 1. FC Tatran Prešov proti útočníkovi Slovnafthu Bratislava Szilárdovi Némethovi. Fotoarchív Marka Petruša

Prvé relatívne krátke obdobie Markovho hráčskeho pôsobenia v zahraničí sa skončilo návratom z Turecka do materského futbalového klubu Tatrana Prešov, kde odohral dve futbalové sezóny 1999/2000 a 2000/2001. Prešovský Tatran trénoval od roku 1998 (teda už pred Markovým návratom do mužstva) niekdajší jeho skvelý útočník a česko – slovenský reprezentant Mikuláš Komanický. Markovi zahraničné pôsobenie zjavne prospelo, futbalovo dozrel a po dobehnutí polročného herného deficitu z Turecka sa mu po návrate do Prešova herne opäť darilo. Marek sa tak dostal do hľadáčikov viacerých domácich i zahraničných klubov.

Po skončení letnej časti sezóny 2000/2001 dostal viacero zaujímavých domácich i zahraničných ponúk. V júni 2001 sa rozhodol pre pôsobenie v renomovanom slovenskom futbalovom klube Slovan Bratislava. V septembri 2001 mal v Bratislave svadbu s Michaelou Mihálikovou pochádzajúcou z Nižnej Šebastovej. S Mimou, ako ju volajú jej blízki, priatelia a známi, sa poznali od mladosti z miestneho futbalového areálu, kde obaja trávievali spoločne veľa času. Marek ako zaniatený futbalista využíval každú voľnú chvíľu pri futbale a Michaela ako dcéra dlhoročného šebastovského futbalového funkcionára Františka Mihálika, známeho medzi miestnymi pod prezývkou Pirik, pre ktorého bol futbalový areál vlastne pracoviskom. Spolu s manželkou mali v prenájme medzi šebastovskými futbalistami a ich fanúšikmi obľúbený pub Amfora v areáli futbalového štadióna, kde trávili veľa pracovného času. Fero pri zásobovaní a manželka Naďa pri obsluhu stálych či občasných návštevníkov Amfory. Šebastovský futbalový areál bol v tom čase nielen miestom futbalových stretnutí, ale aj mnohých kultúrno-spoločenských podujatí, na ktorých sa stretávali Šebastovčania všetkých vekových kategórií z rôznych častí Nižnej Šebastovej. Exteriér štadióna, a vďaka Amfore aj jeho interiér, bol v tom čase vskutku obľúbeným miestom plným športového a spoločenského života, ktoré v súčasnosti tejto lokalite nesporne chýba. Dlhoročná známosť Marka a Michaely prerástla postupne v priateľstvo a lásku zavŕšenú spomínanou bratislavskou svadbou a manželstvom. Rodina si našla svoj trvalý domov v Nižnej Šebastovej.

Poldruharočné pôsobenie vo futbalovom klube Slovan Bratislava v hlavnom meste Slovenska bolo akiste ocenením Markových futbalových kvalít. Slovan mal totiž vždy najvyššie ambície. Preto aj nároky na kvalitu jeho hráčov a trénerov boli vždy vysoké. V čase Markovho nástupu do mužstva prežíval však Slovan pomerne zložité obdobie. Napriek nesporným futbalovým kvalitám hráčov sa mužstvu nedarilo podľa predstáv funkcionárov, čo sa premietlo

Marek Petruš v derby zápase Slovana Bratislava proti Interu Slovnaft Bratislava.
Fotoarchív Marka Petruša

do nebývalého striedania trénerov. Postupne sa na trénerskej lavičke vystriedali viacerí známi tréneri, ako napríklad Anton Dragúň, Jozef Prochotský, Ján Švehlík, Miroslav Svoboda či Dušan Radolský. Medzi Markových spoluhráčov patrili herne vyspelí a skúsení futbalisti, napríklad brankár Marián Kelemen, pravý obranca Ladislav Pecko, stredopoliari Vladimír Bednár (z Prešova), Ladislav Onofrej (z Košíc), Marek Ujlaky (z Trnavy), Radim Nečas (český reprezentant, zo Slávie Praha), Noro Hrnčár (zo Žiliny), útočníci Ľubomír Meszároš, Róbert Vittek, Stanislav Šesták (z Tatranu Prešov).

Po ukončení pôsobenia v Slovane Bratislava prijal Marek Petruš v januári 2003 ponuku ruského druholigového klubu Gazovik Gazprom Iževsk. Po Markovom príchode sa mužstvo pripravovalo na sezónu v teplom tureckom podnebí; v Iževsku ešte vládla tuhá zima. Hráčmi Iževska boli vtedy už dvaja slovenskí futbalisti. Markov starší brat Róbert tu pôsobil už tri roky. Predtým bol na Slovensku hráčom Púchova. Ďalším Slovákom v mužstve bol Ondrej Šmelko; pôvodne hráč Košíc, neskôr Trenčína. Mužstvo Iževska pôsobilo v druhej celoruskej lige s dvadsiatimi štyrmi účastníkmi. Podľa Markovho hodnotenia to bola vskutku kvalitná, no neobyčajne náročná súťaž.

Zápasy boli spojené s častým cestovaním na veľké vzdialenosti. Vzhľadom na rozdielne klimatické podmienky sa začínala v apríli a končila v októbri. V priebehu pol roka, ako uvádza Marek, sa v nej odohralo 46 zápasov. Vzhľadom na novú situáciu v rodine po narodení prvorodenej dcéry Tamarky rozhodol sa Marek Petruš po trištvrtročnom pôsobení v Rusku pre návrat k rodine na Slovensko. Jeho zahraničná hráčska futbalová anabáza sa tým definitívne uzavrela.

Po návrate z ruského Iževska začal sa Marek Petruš zamýšľať nad svojím ďalším futbalovým pôsobením a rozhodol sa systematickejšie venovať trénerskej práci s futbalovou mládežou. Bol to absolútny začiatok jeho nastávajúcej profesionálnej trénerskej kariéry. Absolvovaním päťdesiatich súťažných futbalových zápasov získal **trénerskú C licenciu**, ktorá ho oprávňovala k trénerskej práci v mládežníckom futbale.

Prvým jeho pôsobiskom v pozícii futbalového trénera mládeže bol futbalový klub Slovana Nižná Šebastová, v ktorom pobudol v roku 2004. Marek si v ňom takpovediac brúsil svoje trénerské ostrohy. Z vlastného pôsobenia ako hráča v mládežníckom (žiackom či dorasteneckom) futbale si pamätal metódy trénerov, ktorí ho priučali technickým a taktickým základom futbalu. K tomu pridal to, čo pokladal za najdôležitejšie z vlastnej hráčskej futbalovej praxe a usiloval sa to spolu preniesť do svojej trénerskej práce. Okrem futbalovej praxe sa však aj naďalej usilovne venoval štúdiu futbalovej teórie a po úspešnom absolvovaní skúšok získal v čase pôsobenia v klube Slovana Nižná Šebastová **trénerskú B licenciu**, čo ho oprávňovalo riadiť trénerské kormidlo aj v šebastovskom A mužstve.

Marek Petruš s manželkou Michaelou.
Foto: Marián Bilý

Po ročnom pôsobení v klube TJ Slovan Nižná Šebastová, najprv vo funkcii futbalového trénera mládeže a neskôr i dospelých, pokračoval Marek Petruš po dôkladnej fyzickej príprave ako futbalový hráč nižších futbalových líg. Na pozvanie trénera 3. ligového futbalového mužstva Partizána Bardejov Mariána Prusáka (niekdajšieho útočníka prešovského Tatranu) prišiel Marek ako skúsený obranca na polročnú výpomoc mužstvu v boji o udržanie sa v súťaži. Mužstvo sa aj vďaka Markovi a hráčom, ktorých do Bardejova takpovediac zlanáril, nielen zachránilo v 3. lige, ale takmer sa mu z nej podarilo postúpiť do vyššej súťaže. Hlavný cieľ – záchrana 3. ligy, bol však splnený, hráči a funkcionári klubu mohli byť spokojní.

Po polročnom bardejovskom futbalovom intermezze nastúpil v roku 2006 po pozvaní ďalšieho bývalého prešovského futbalistu Vladimíra Gombára do 2. ligového futbalového mužstva Spišskej Novej Vsi, kde bol jeho priateľ zo starých čias futbalovým trénerom. Marek pôsobil ako hráč v spišskonovoveskom futbalovom klube **od roku 2006 do roku 2009**. Mužstvo hrajúce v 2. lige v skupine Východ bolo dobre fungujúcou futbalovou partiou bojujúcou o popredné priečky súťaže, netajac sa ani postupovými ambíciami. Medzi jeho vtedajšími spoluhráčmi boli talentovaní a ambiciózní futbalisti ako Lukáš Horvát (prišiel z Košíc), Martin Biľ (hral aj v Nižnej Šebastovej) či Peter Hatok (prišiel z prešovskej Juniorky).

V priebehu tri a trištvrtročného hráčskeho futbalového pôsobenia v Spišskej Novej Vsi nezanedbával Marek Petruš ani svoje trénerské napredovanie. Navštevoval pravidelné trojdňové trénerské sústredujúce organizované v Senci každý mesiac v priebehu jedného roka Slovenským futbalovým zväzom v Bratislave. Súčasťou štúdia boli napríklad prednášky z psychológie či anatómie završené písomným testom, záverečnými skúškami a diplomovou prácou. Po úspešnom absolvovaní štúdia získal futbalovú **trénerskú UEFA A licenciu**. Po odchode trénera Vladimíra Gombára pôsobil rok v náročnej funkcii hrajúceho trénera. V roku 2009 definitívne ukončil aktívnu hráčsku kariéru. Zvyšok pôsobenia v mužstve Spišskej Novej Vsi v roku 2010 absolvoval ako jeho hlavný tréner.

Po získaní trénerskej UEFA A licencie sa Marek Petruš rozhodol naplno venovať trénerskej práci s mládežou. Prvá príležitosť sa mu naskytila v klube 1. FC Tatran Prešov. Postupne prešiel ako tréner (profesionálny tréner,

šéftrener prípraviek) všetkými žiackymi a dorasteneckými kategóriami. Tréneri kategórií U11, U15, U19 pôsobili pritom v pozícii profesionálnych trénerov platených z prostriedkov Slovenského futbalového zväzu v Bratislave. Marek pôsobil dva roky v pozícii profesionálneho (plateného) trénera žiakov do jedenást rokov (U11), potom postúpil do kategórie U15, po dvoch rokoch do kategórie U17 a po ďalších dvoch rokoch do kategórie U19. Medzi úspechy, ktoré dosiahol ako tréner mládežníckych tímov prešovského Tatrana, patrili: 3. miesto v rámci SR v kategórii U15 3. miesto v rámci SR v kategórii U17, 3. miesto v rámci SR v kategórii U19. Tými najviac cenenými úspechmi z trénerskej práce s prešovskými futbalovými nádejami nesporne boli titul majstrov Slovenska a majstrov Česko–Slovenska v roku 1992 a titul majstrov Slovenska v roku 1994 v kategórii dorastencov.

Ako úspešný tréner mládežníckych kategórií futbalistov Tatrana Prešov dostal ponuku SFZ v Bratislave spolupracovať ako tréner mládežníckych reprezentácií Slovenska (U15, U16, U18, U19). Pre Marka Petruša, ktorý ponuku prijal, to bola úspešná kapitola v jeho trénerskom napredovaní. Spolupráca s kvalitnými a skúsenými reprezentačnými trénermi Ladislavom Hudecom či Milanom Malatinským v prípravnom tréningovom procese i pri trénerskom kormidle vyše päťdesiatky medzištátnych zápasov v priebehu štyroch rokov pôsobenia pri mládežníckych reprezentáciách bola pre Marka Petruša doslova životná skúsenosť. Bola to praktická trénerská škola na nezaplatenie, z ktorej mohol čerpať v nasledujúcich rokoch. Ladislav Hudec trénoval U16 a U17 a Marek mu bol asistentom pri U16. Milan Malatinský bol trénerom U18 a U19 a Marek bol jeho asistentom pri U18. Zo zahraničných sústrezení s mládežníckou reprezentáciou Slovenska si Marek rád spomína na trojtýždňový pobyt v ruskom Petrohrade a na pobyt v dvanástmiliónovom čínskom meste Čengdu.

Nová etapa trénerskej práce Marka Petruša sa začala prijatím ponuky trénovať mužstvo mužov FK Poprad v sezóne 2018/2019. Podmienkou trénerského prestupu k mužom bolo ukončenie spolupráce pri mládežníckych reprezentáciách Slovenska. Popradský futbalový klub bol po Markovom príchode na 3. mieste tabuľky 2. ligy. Mal postupové ambície, chcel sa prebojovať medzi účastníkmi najvyššej futbalovej súťaže. V mužstve pôsobili v tom čase viacerí skúsení futbalisti, napríklad Stanislav Šesták, Štefan Zošák či Lukáš Horvát. O postupe do najvyššej súťaže sa rozhodovalo v barážovom dvojstretnutí s Trenčínom. Prvý zápas sa skončil víťazstvom Popradu 2 : 0, druhý jeho prehrou 1 : 4. Postupové ambície mužstva FK Poprad sa nepodarilo naplniť. V novembri 2019 sa trénerské pôsobenie Marka Petruša v popradskom klube skončilo.

Po poldruharočnom pôsobení v FK Poprad (od júla 2018 do novembra 2019) prijal ponuku Tatrana Prešov a stal sa trénerom prešovských dorastencov (U19), ktorí v tom čase hrali najvyššiu súťaž. Prešovské A mužstvo však vtedy zažívalo najväčšiu futbalovú krízu. Tatrán vypadol z druhej do tretej ligy a vzhľadom na to (podľa stanovených pravidiel) museli prešovskí dorastenci prejsť z prvej do druhej ligy. Mužstvo dorastencov 1. FC Tatrán Prešov trénersky viedol iba pol roka; nastúpilo smutné obdobie covidovej pandémie. Tá zasiahla všetky sféry spoločenského života a výrazne ovplyvnila aj športové súťaže; hrali sa iba zápasy prvej a druhej ligy.

V zložitom období pokračujúcej pandémie prijal Marek Petruš na sklonku roka 2020 trénerskú ponuku druholigového MFK Liptovský Mikuláš. Do pozície hlavného trénera nastúpil v januári 2021 a zotrval v nej do júna 2022. V jesennej časti súťaže sa mužstvo pohybovalo na popredných priečkach druholigovej tabuľky (2. – 3. miesto), ale jeho funkcionári nemali prehnane ambície postúpiť za každú cenu do najvyššej súťaže. Tréner mužstva preto nebol pod tlakom ako predtým v Poprade a rovnako ani jeho hráči. A možno práve tá uvoľnenosť, s ktorou mohol tréner i jeho zverenci nastupovať do jednotlivých zápasov, rozhodla o prekvapujúcom víťazovi druhej ligy a o jeho postupe do najvyššej súťaže; napriek silnej konkurencii futbalových mužstiev Banskej Bystrice, Podbrezovej, Košíc či Skalice. Pre MFK Liptovský Mikuláš to bol obrovský úspech, prvýkrát v histórii bolo mužstvo účastníkom najvyššej futbalovej ligy. Tréner Marek Petruš mal s klubom podpísaný poldruharočný kontrakt, mohol preto viesť mužstvo aj po postupe medzi najlepšie slovenské futbalové mužstvá. Napriek tomu, že bolo mužstvo prvotným nováčikom, skončilo sezónu na solídnom ôsmom mieste. Aj keď kvôli rekonštrukcii mestského futbalového areálu muselo odohrať všetky domáce zápasy v Poprade.

Marek Petruš mohol pokračovať s mužstvom aj v ďalšej sezóne, no rozhodol sa pre návrat do Tatrana Prešov. Ten sa po historickom prepade do 3. ligy usiloval postupnými krokmi o návrat medzi slovenskú futbalovú elitu. Prinavrátiť mužstvu zašlú slávu sa usilovali najmä bývalí hráči a funkcionári, ktorým osud prešovského futbalu nebol ľahostajný. Marek a rovnako aj jeho starší brat Róbert medzi nich vždy patrili. Markov starší brat Róbert doviedol ako tréner prešovské A mužstvo z tretej do druhej ligy. Trénermi futbalových mužstiev prvej a druhej ligy môžu však byť iba držiteľia najvyššej trénerskej licencie, t. j. UEFA PRO licencie. Róbert túto podmienku nespĺňal, Marek však áno. **UEFA PRO licenciu** získal po úspešnom absolvovaní trénerského štúdia už v rokoch 2018 – 2019. Stal sa vhodnou voľbou na trénerský post druholigového Tatrana Prešov.

Po postupe Tatrana do druhej ligy bolo spočiatku ambíciou jeho vtedajších vedúcich funkcionárov etablovať mužstvo v danej súťaži. Po úspešnej jeseni začali však pomýšľať na postup medzi slovenskú futbalovú elitu, aj keď podmienky na to neboli vôbec ideálne (nedostatočné finančné zabezpečenie, futbalové zápasy mimo Prešova kvôli výstavbe nového futbalového štadióna).

*Vzácná spoločná chvíľa Marka Petruša s rodinou na dovolenke.
Fotoarchív Marka Petruša*

Naplnenie cieľa zveril klub do rúk odchovanca prešovského futbalu Marka Petruša, s ktorým podpísal trojročný kontrakt s opciou (možnosťou odchodu do iného klubu v prípade zaujímavej trénerskej ponuky). Do funkcie trénera nováčika druholigovej súťaže nastúpil Marek v júli 2022. Obsadenie 2. miesta v záverečnej tabuľke v pozícii nováčika súťaže by sa možno v každom inom futbalovom klube pokladalo za úspech, v prešovskom však zavládlo sklamanie. Prvé miesto znamenalo priamy postup do najvyššej súťaže, z ktorého sa tešili druholigové Košice. Druhé miesto predstavovalo baráž s predposledným mužstvom najvyššej súťaže, konkrétne so Zlatými Moravcami. Baráž dopadla v neprospech prešovského Tatrana. Ten síce vyhral v domácom zápase 1 : 0, no vodvete na súperovom ihrisku prehral 0 : 3, čo znamenalo záchranu Zlatých Moraviec v prvej lige a zotrvanie Tatrana Prešov v druhej lige.

Napriek tomu, že prvý pokus prešovského Tatrana postúpiť do najvyššej futbalovej súťaže mužstvu nevyšiel, prácu jeho trénera oceňovali viaceré prvoligové kluby, ktorým sa aktuálne nedarilo tak, ako by si priali. V nezávideniehodnej situácii sa ocitlo napríklad aj mužstvo Zemplín Michalovce, z ktorého odišlo 13 – 14 hráčov, klub si však chcel udržať prvoligovú príslušnosť. Prišiel preto sponukou pre trénera Marka Petruša, ktorý ju prijal a v júli 2023 začal trénovať michalovské mužstvo. To však bolo aktuálne v dezolátnom stave. Káder mužstva sa napriek tomu nepodarilo narýchlo doplniť novými posilami a daní hráči (aj dorastenci bez prvoligových skúseností) na viac nemali, čo sa prejavilo v prehrách zápasov a zlom postavení mužstva v tabuľke. Po 6 – 7 zápasoch malo mužstvo iba jeden bod. Riešením funkcionárov klubu, ako to už pri slabých výkonoch mužstva v našich končinách býva, bola dohoda o odchode trénera. Trénerský chliebik je neistý, raz si hore (ak sa mužstvu darí), inokedy dole (ak sa mužstvu nedarí). Akiste je to náročné na psychiku trénera, ktorý sa s tým musí čo najskôr vyrovať a začať niekde inde s nádejou, že sa jeho poctivá práca stretne s pozitívnym prijatím u hráčov i funkcionárov a bude odmenená očakávaným napredovaním mužstva.

Marek Petruš našťastie nemusel pridlho rozmýšľať nad svojím vrtkavým trénerským osudom. Hneď na druhý deň ho oslovil výkonný riaditeľ prešovského Tatrana Ľuboš Michel s ponukou návratu k mužstvu Tatrana Prešov. Ten sa opätovne uchádzal o postup do prvej ligy, no futbalové vedenie klubu nebolo po 7. či 8. kole súťaže v druhej lige spokojné s výkonmi hráčov a výsledkami zápasov, preto sa rozhodlo pre nahradenie trénera Petra Hlinku (bývalého skvelého prešovského futbalistu) Markom Petrušom.

Staronový tréner nastúpil do rozbehnutej sezóny v septembri 2023. Jeho príchod bol oživením postupových ambícií mužstva, čo sa prejavilo v posune z 5. miesta v čase Markovho prevzatia mužstva na 2. miesto tabuľky po jesennej časti súťaže. Vedúce Komárno malo pred Tatrantom náskok siedmich bodov, reálne dosiahnuteľným cieľom pre prešovské mužstvo bolo 2. miesto. To by poskytlo Tatrantom možnosť opätovne hrať v baráži o postup medzi futbalovou elitou. O všetkom mal rozhodnúť zápas v Humennom. V jeho futbalovom klube našli nové pôsobisko viacerí bývalí prešovskí hráči, s ktorými sa po neúspešnom pokuse o postup do prvej ligy v minulej sezóne vedenie Tatrana nie práve najférovejšie rozlúčilo. Humenčania vrátane bývalých Tatrancov chceli na domácom trávniku ukázať svoje futbalové kvality; hrali takpovediac na plný plyn a porazili Tatrana Prešov 2 : 0. Pre Tatrana to bola krutá prehra znamenajúca konečné tretie miesto v tabuľke bez možnosti hrať v baráži o postup do najvyššej súťaže.

Marek Petruš viedol mužstvo Tatrana Prešov aj v sezóne 2024/2025 s cieľom pokúsiť sa do tretice o postup do 1. ligy. Nebola to jednoduchá úloha, pretože mužstvo stále nemalo vybudovaný domovský futbalový stánok v Prešove a domáce zápasy muselo hrať na futbalovom štadióne v Stropkove s oveľa menšou podporou prešovských fanúšikov. Mužstvu sa však napriek tomu darilo a po jesennej časti súťaže figurovalo na prvom mieste tabuľky s päť bodovým náskokom pred mužstvom ViOn Zlaté Moravce. Rovnako dobre sa mužstvu darilo aj v jarnej časti súťaže až do prehry v bratislavskej Petržalke, čo sa stalo pre trénera prekvapujúco osudným. Pár kôl pred koncom súťaže, keď malo mužstvo vďaka nasledujúcim zápasom s dvoma slabšími súpermi výhodnejšiu postupovú pozíciu ako ďalší adepti na postup (Zlaté Moravce či Liptovský Mikuláš), futbalové vedenie Tatrana prekvapujúco odvolalo trénera Marka Petruša. Akiste mal pocit krivdy, veď prešovské mužstvo dosahovalo celú sezónu pod jeho vedením skvelé výsledky a bolo napriek petržalskému zaváhaniu temer istým postupujúcim. Tešiť sa z postupu, na ktorom mal Marek leví podiel, mu nebolo dopriate. V marci 2025 na poste trénera Tatrana Prešov nútene skončil. Istou satisfakciou preňho bolo, že v každoročnom hodnotení hráčov a trénerov danej súťaže získal ocenenie **najlepší tréner sezóny 2024/2025**.

Marek Petruš s rodinou na oslavách okrúhleho životného jubilea.
Zľava dcéra Tamara, Marek st., syn Marek ml., manželka Michaela a dcéra Adela.
Fotoarchív Marka Petruša

Krátko po skončení pôsobenia pri mužstve Tatrana Prešov dostal Marek Petruš trénerskú ponuku z MFK Liptovský Mikuláš. Hoci cítil skrivodlivosť zo strany prešovských funkcionárov, chcel sa voči mužstvu, ktoré donedávna viedol, zachovať férovo, preto do konkurenčného klubu hrajúcemu v tej istej súťaži ako Tatrana o postup do prvej ligy neprešiel hneď. Staronovým trénerom Liptovského Mikuláša sa stal až po skončení súťaže (od júla 2025). Prišiel do známeho prostredia; pamätal si ešte vreľé prijatie funkcionárov a hráčov liptovskomikulášskeho klubu z obdobia svojho prvého poldruharočného pôsobenia v ňom (od januára 2021 do júna 2022). Medzi jeho hráčmi bolo ešte päť futbalistov – pamätníkov z prvoligového mužstva, ktoré kedysi trénoval. Po jesennej časti druholigovej súťaže zimuje na čele Dukla Banská Bystrica (má 45 bodov) s náskokom 16 bodov. Dukla je už takmer istým postupujúcim mužstvom. Na 2. mieste sú Zlaté Moravce s 29 bodmi. 3. miesto patrí zatiaľ Pohroniu s 27 bodmi a 4. miesto Liptovskému Mikulášu s rovnakým počtom 27 bodov, ale horším skóre ako Pohronie. Všetky štyri mužstvá majú už skúsenosť s prvou ligou a radi by sa do nej vrátili. Mužstvo Liptovského Mikuláša, ako poznamenáva

Marek, to má celkom dobré rozohrané. O druhom postupujúcom rozhodne baráž, do ktorej by sa Marek so svojim mužstvom samozrejme rád prebojoval.

Nebyť dobrého rodinného zázemia, nebolo by zrejme po Markovom vstupe do manželského života ani jeho hráčskej a najmä stále ešte trvajúcej trénerskej futbalovej kariéry. Akiste má na tom nespornú zásluhu nielen on, ale aj manželka Michaela, v ktorej Marek našiel spoľahlivú životnú partnerku s pochopením pre jeho náročnú profesiu spätú s častým odlúčením od rodiny. Príkoria zamestnania spojeného s futbalom poznala z rodiny, v ktorej vyrastala (príkladom jej mohli byť obaja rodičia, no najmä otec), preto musela vedieť, čo ju čaká. Svoju úlohu manželky a matky troch detí (okrem dcéry Tamary pribudli postupne do rodiny dcéra Adela a syn Marek) zvláda s plnou zodpovednosťou. Všetky tri deti Petrušovcov sa popri škole od detstva venovali či venujú športu. Dcéry pôsobili ako úspešné mažoretky klubu Flowers Prešov a získali s ním v rámci domácich i zahraničných súťaží vysoké ocenenia (nielen na Slovensku, ale aj v Európe a aj v rámci ostatného sveta). Staršia dcéra Tamara pôsobila neskôr aj ako trénerka mažoretiek, no po nástupe na vysokoškolské štúdiá v Prešove aktívnu športovú činnosť ukončila. Mladšia dcéra Adela navštevuje gymnaziálne štúdiá v Prešove a aktívne sa venuje hádzanej v tíme žien Prešova a syn Marek navštevujúci základnú školu chce ako futbalista kráčať v otcových šlapajach. Markov športu naklonený otec sa pre priskorý odchod zo života športových úspechov svojich synov žiaľ nedožil, no športová tradícia, pri zrode ktorej stál, v rodinách jeho potomkov naďalej žije.

Marián Bilý

Po 11. ročníku Vianočného bowlingového turnaja OZ NNŠ

11. ročník tradičného Vianočného bowlingového turnaja o Putovný pohár Občianskeho združenia Naša Nižná Šebastová, ktorý združenie organizuje v spolupráci so slovenským bowlingovým reprezentantom Stanislavom Hajdukom v tradičnom termíne medzi vianočnými sviatkami a Novým rokom, sa uskutočnil 27. decembra 2025 v priestoroch haly Bowling na Jazdeckej ulici 1 v Prešove.

Do súťaže o medaily a putovný pohár sa v porovnaní s predošlými rokmi zapojil tento rok podstatne skromnejší počet súťažiacich napriek informácii o termíne a mieste i čase konania podujatia v decembrovom čísle Šebešských noviniek. Absentovala najmä skupina skvelých súťažiacich z okolia Nižnej Šebastovej, ktorí si v predošlých ročníkoch odnášali niektorú z medailí či už v kategórii mužov, žien alebo v kategórii detí rozdelenej kvôli väčšiemu počtu súťažiacich na chlapcov a dievčatá.

V rámci troch kategórií (mužov, žien a detí) súťažilo tento rok iba jedenásť súťažiacich. Najslabšie bola zastúpená kategória detí, ktorú reprezentoval jediný súťažiaci, konkrétne Marek Petruš mladší. Kvôli efektívnemu využitiu rezervovaných bowlingových dráh súťažil Marek v zmiešanej skupine s otcom Marekom Petrušom starším a Dankou Marcinovou. Každý z uvedenej trojice súťažiacich mal k dispozícii sériu hodov v štyroch kolách, v rámci ktorých sa usiloval získať čo najvyšší počet bodov. Z danej trojice sa najviac darilo Marekovi Petrušovi staršiemu, ktorý po súčte bodov zo štyroch kôl (138, 125, 153, 118) získal spolu 534 bodov, čo mu zabezpečilo bronzovú medailu v kategórii mužov. Na druhom mieste v danej skupine sa umiestnil Marek Petruš mladší, ktorý získal v 1. kole 66 bodov, v 2. kole 100 bodov, v 3. kole 124 bodov a v 4. kole 94 bodov, čo predstavovalo celkový súčet 384 bodov a zisk zlatej medaily v kategórii detí. Tretie miesto v danej skupine obsadila Danka Marcinová s celkovým súčtom 259 bodov po štyroch súťažných kolách, v rámci ktorých získala 52, 63, 60 a 84 bodov.

Druhú zmiešanú trojicu tvorili obhajca titulu z minulého ročníka súťaže Erik Goese (naturalizovaný Nižnošebastovčan, pôvodom Francúz), ktorý si naposledy okrem zlatej medaily odniesol aj Putovný pohár OZ NNŠ, Marián Bilý a Magdaléna Zelinková, rod. Miškovská, pochádzajúca z Nižnej Šebastovej, aktuálne žijúca v Starej Ľubovni. Obhajca titulu Erik Goese sa aj v tomto ročníku súťaže predviedol v skvelej forme, čo potvrdzoval priebežným ziskom bodov v rámci všetkých štyroch kôl (202, 153, 169, 196). Súčtom 720 bodov si zabezpečil nielen prvenstvo v rámci danej skupiny, ale aj celkové víťazstvo v kategórii mužov ocenené ziskom zlatej medaily a Putovným pohárom OZ NNŠ. Druhé miesto v danej skupine si vybojoval Marián Bilý so ziskom 498 bodov po štyroch kolách, v ktorých postupne získal 112, 138, 141 a 107 bodov. Na treťom mieste sa umiestnila súťažiaca Magdaléna Zelinková s celkovým počtom 230 bodov po štyroch súťažných kolách (65, 56, 39 a 70 bodov).

V poradí tretiu zmiešanú trojicu vytvorili súťažiaci Ján Želásko, Erika Bilá a Barbora Hajduková. Najúspešnejšou súťažiaca v rámci tejto zmiešanej skupiny bola Barbora Hajduková, ktorej sa v rámci štyroch súťažných kôl podarilo získať v súhrne 469 bodov (v 1. kole 124, v 2. 108, v 3. 132 a v 4. 105 bodov), čo predstavovalo najvyšší počet bodov v kategórii žien a zisk zlatej medaily. Druhé miesto v rámci uvedenej skupiny získala Erika Bilá so ziskom 437 bodov po štyroch súťažných kolách (116, 94, 122 a 105 bodov), čo znamenalo zisk striebornej medaily v kategórii žien. Tretie miesto v danej zmiešanej skupine obsadil Ján Želásko, ktorý získal v 1. kole 98, v 2. 92, v 3. 98 a v 4. 114 bodov, čo v celkovom súčte predstavovalo 402 bodov.

Skupinová fotografia účastníkov 11. ročníka Vianočného bowlingového turnaja. Foto: archív Mariána Bilého

Nepárny počet jedenást súťažiacich spôsobil, že jednu zo zmiešaných skupín tvorili iba dvaja súťažiaci, konkrétne to boli manželia Stanislav a Alena Hajdukovi. Stano Hajduk sa zotavoval po nedávnej operácii, čo sa kvôli opatrnosti pri jednotlivých hodoch do istej miery podpísalo na jeho aktuálnom výkone. Napriek istému zdravotnému handicapu sa mu podarilo v rámci štyroch kôl súťaže získať vcelku solídny počet 690 bodov (v 1. kole 162, v 2. 180, v 3. 170 a v 4. 178 bodov), čo znamenalo druhé miesto a zisk striebornej medaily v kategórii mužov. Rovnako zdatne si počínala aj manželka Alena Hajduková, ktorá po štyroch kolách súťaže získala v súhrne rovných 300 bodov (v 1. kole 67, v 2. 64, v 3. 48 a v 4. 121 bodov) a bronzovú medailu v kategórii žien.

Kategória mužov:

1. Erik Goese (v strede)
2. Stanislav Hajduk (vľavo)
3. Marek Petruš st. (vpravo).

Tabuľky konečného poradia v jednotlivých kategóriách:

Kategória mužov:

1. Erik Goese – 720 bodov; zlatá medaila a Putovný pohár OZ NNŠ
2. Stanislav Hajduk – 690 bodov; strieborná medaila
3. Marek Petruš starší – 534 bodov; bronzová medaila

Kategória žien:

1. Barbora Hajduková – 469 bodov; zlatá medaila
2. Erika Bilá – 437 bodov; strieborná medaila
3. Alena Hajduková – 300 bodov; bronzová medaila

Kategória detí:

1. Marek Petruš mladší – 384 bodov; zlatá medaila

Ďarcha organizácie bowlingového turnaja prebiehajúceho tentokrát v komornejšej atmosfére bola tradične najmä v réžii manželov Stana a Aleny Hajdukových. Všetky nevyhnutné aktivity pred súťažou (zabezpečenie ocenení; medailí, výber súťažných poplatkov, rozdelenie súťažiacich do skupín), v priebehu súťaže (kontrola zápisov bodov súťažiacich po jednotlivých kolách, pomoc pri prípadnej poruche digitálnych počítačov bodov) či po skončení súťažného zápolenia (súhrnné sčítanie bodov jednotlivých súťažiacich, vyhodnotenie súťaže, vyhlásenia víťazov a ocenených jednotlivých kategórií či odovzdanie ocenení) zvládli k plnej spokojnosti súťažiacich, za čo im patrí veľká vďaka. Rovnako vďaka patrí aj všetkým súťažiacim, ktorí svojou účasťou podporili toto športové podujatie.

Kategória žien:

1. Barbora Hajduková (v strede)
2. Erika Bilá (vľavo)
3. Alena Hajduková (vpravo).

Kategória detí:

1. Marek Petruš ml. a organizátor Stanislav Hajduk.

Marián Bilý

*V duchu posolstva básne
Františka Ruščáka
Novoročná 2026
prajem v mene
Občianskeho združenia
Naša Nižná Šebastová
v prebiehajúcom novom
roku 2026 všetkým
naším priaznivcom
a čitateľom nášho
štvrtročného periodika
čisté nebo, včelíu jednotu
a pracovitost',
pevné zdravie,
veľa múdrych rozhodnutí,
životného optimizmu,
tvorivého rozletu,
vzájomného porozumenia
a žičlivosti.*

Marián Bilý

Novoročná 2026

Nový rok sa blíži
smerom k Tebe,
v náručí nesie Ti
čisté nebo,
po celý čas
buď s ním vedno
tak ako včely –
všetky v jednom...;
nech v novom roku
Tvoje oči vidia,
ruky hmatajú
a uši čujú,
nech je vždy svetlo
v Tvojom dome
a každý deň v ňom
rozprestrie si krídla,
nech Tvoje slová
sčelujú múdrosť...;
v pokojnom toku
nového roka
nech plynie Tvoj čas
a buď vždy ako doposiaľ
priateľom – jedným z nás ...

Vtip:

Komplikovaná žena ťa nechce, keď ju ty chceš.
Ale nechce, aby si ju nechcel.
A keď ju nechceš, tak ťa chce. Chápeš?

***

Medzi kamarátkami:

- Predstav si, môj muž si zabudol doma mobil a nebol zaheslovaný.
- A čo si urobila? Prečítala si si všetky správy?
- Blázníš? To som robila pred 10 rokmi. Teraz som urobila prevod peňazí z jeho účtu na môj!

7	1	8	2		5	9		3
4	3		9		1	6	8	5
		6	4		8			
3	2				9			
	7	9					3	6
				8		2		
				1	6	3		4
1				9			2	8
		7			3			